

ALEXIS HALL

„Édes, vicces és gyakran megindító romantikus komédia.”

– Talia Hibbert, bestsellerszerző –

HUSBAND MATERIAL

férjalapanyag

*fine
selection*

ALEXIS HALL

HUSBAND MATERIAL

férjalapanyag

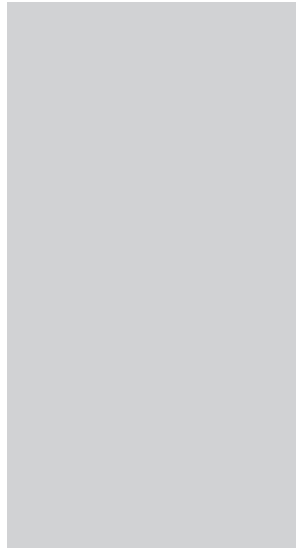
Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ, RÉSZ

BRIDGET DAWN WELLES ÉS THOMAS BALLANTYNE
KENTISH TOWN, ST. JUDE-KÁPOLNA
MÁJUS 22.

1. FEJEZET

EGYSZERŰEN NEM VÁGOM, mire jó egy lánybúcsú. Jó, a kerti partik, vacsorapartik és beöltözős bulik terén gyűjtött tapasztalataim alapján lehet, hogy általában nem vágom, mire lehet jó bármilyen buli. Ami visszamenőleg is megmagyarázza, miért töltöttem a partiarc éveimet szerencsétlen lúzerként, aki saját magát is utálja. Személyiségfejlődés. Pipa!

És éppen most pipáltam ki sikeresen Bridge lánybúcsúját is. Vagyis inkább a nem-csak-lánybúcsúját, mert sosem akarta a nagy, esküvő előtti bulijáról kizárni a barátai felét. Meg aztán én sem jöhöttem volna, ami azért furcsa lett volna, tekintve, hogy én leszek a tanúja. Még akkor is, ha bizonyos szinten, mármint titkon, nagyon is értékeltém volna, ha inkább otthon tölthetem az estét a fantasztikus védőügyvéd pasimmal.

Azzal a fantasztikus védőügyvéd pasimmal, aki még két év után is fantasztikus védőügyvéd pasinak tűnik!

Azzal a fantasztikus védőügyvéd pasimmal, aki – vélhetően a védőügyvéd mivolta, és nem a pasi mivolta miatt – totál elkésett.

Én meg itt ültem egy még éppen megfizethetően drága koktéltár különtermében egy horgolt vulvakalappal a fejemen. Egy méretre horgolt vulvakalappal, amit Bridge egyik barátjától rendeltem, amikor leesett, hogy a lánybúcsúkra szánt genitáliaformájú termékek határozottan a péniszekre fókuszálnak. És nyilván lehetett volna, hogy akkor nem

használok genitáliaformájú díszítést, de akkor ez nem lenne egy valódi nem-csak-lánybúcsú, az meg elszomorítaná Bridge-et. És hát azt, hogy Bridge szomorú legyen, eléggé el akartam kerülni, tekintve, hogy én vagyok a tanú. No meg elég jó barátok is vagyunk.

James Royce-Royce kirángatott egy fallosz alakú nyalókát a fallosz alakú nyalókásbödönből. Hónapok óta ez volt az első alkalom, hogy őt vagy a férjét, James Royce-Royce-t a nemrég örökbe fogadott kislány nélkül láttam. A nemrég örökbe fogadott kisfiú nélkül, akit – nyilván – Jamesnek neveztek el. Ugyanakkor, hogy elkerüljék a félreértéseket, csak Baby J-nek szólították.

– Luc, meg kell mondanom, egy kicsit meg vagyok sértve – jelentette ki –, hogy hagyományos, kereskedelmi forgalomban kapható fallikus édességeket választottál ahelyett, hogy engem kértél volna fel.

Bernadette May, egy egészen híres szakácskönyvíró, akivel Bridge olyan sok munkával kapcsolatos katasztrófát vészelt már át, hogy közben pusztán szükségből barátok lettek, elutasítóan felszisszent a szomszédos asztalnál. Ő az a típusú ember, aki bármilyen helyzetben fel tud szisszenni – és gyakran meg is teszi.

– Azért, mert ha téged kér fel, kap egy igazi lófaszt safrányba forgatva és aranylevelekkel tálalva.

– Ha meg téged – vágott vissza James Royce-Royce –, akkor egy töltött piskótát kap marcipánfütykösökkel a tetején.

– Na, éppen ezért nem kértelek fel egyikőtöket sem – húztam mélyebben a fejemre a vulvámat. – Ennek az estének a célja, hogy Bridge-et ünnepeljük, nem pedig az, hogy pöcsparádés főzőversenyt tartsatok.

Bridge ott ült mellettem péniszkalapban és – a legtöbb vendéghez hasonlóan – egy olyan pólóban, amin a nyomdával folytatott telefonbeszélgetés során támadt félreértésnek köszönhetően a következő felirat díszelgett: *Bridge és a Ribik Nem Oliver Mi Mondhatjuk Ha Újraértelmezzük a Szót, és Amúgy Is, Már Késő Megváltoztatni.*

– Ami azt illeti – mondta Bridge –, azt hiszem, egy pöcsparádés főzőverseny elég menő lenne.

– Egy nem-csak-pöcsparádés főzőverseny – jegyezte meg Priya. – Nem állíthatok azzal haza a csajaimhoz, hogy egy falloszalközpontú főzőeseményen vettem részt.

Csajok, bizony, többes számban. Ez egy viszonylag új változás volt Priya életében, ami jól fel is borította Bridge ültetési rendjét. Priya és Theresa még mindig jól működtek együtt, de karácsony környékén kísérletezésből kipróbáltak egy édeshármast, ami jóval kevésbé kísérletezésből rendszeres kavarássá nőtte ki magát, ami meg egy egész stabil hivatalos kapcsolattá alakult, amikor a meghívók megcímzésében segédkeztem Bridge-nek.

– Tudod – mondtam erre –, Theresát és Andit is tökre szívesen lát-nánk. Most is csináltam tartalékpótlót, meg minden.

Priya elutasítóan megrántotta a vállát.

– Na igen, de az a legjobb abban, ha háromfős kapcsolatban élsz, hogy a partnereid szórakoztathatják egymást ahelyett, hogy el kellene jönniük ilyen szarságokra, ahol úgy kell tenniük, mintha bírnák a segg barátaidat.

Felnyögtem.

– Ne feledkezzünk meg arról, hogy itt nem ismer mindenki mindenkit, szóval talán nem jön ki túl jól, ha leseggezzük az embereket.

– Nem probléma – szólalt meg Jennifer, aki a férje ölében ült, és egy tökéletesen hétköznapi szívószálon keresztül iszogatta a koktélt. – Brian állandóan ilyeneket mond.

– Meg aztán – tette hozzá Peter, akinek az ölében volt – Brian maga is elég nagy segg.

Bridget széttárta a karját, mintha az egész társaságot meg akarná ölelni.

– Mi lenne, ha leszögeznénk, hogy én szeretem az összes jelenlévő segget, és ennyiben maradnánk?

– Alaposabban megfontolva – vizsgálta James Royce-Royce az érintetlen, fallosz alakú nyálókát –, jó lett volna valami seggtémájú dekor is.

Rámeredtem.

– Határozottan nem lett volna jó. A keresési előzményeim már így is terhelő bizonyítéknak minősülnek.

– Valóban? – Priya hitetlenkedve méregetett. – Lényegében együtt éltetek Oliverrel. Lefogadom, hogy a keresési előzményeid olyanokban merülnek ki, mint „hogyan készítsünk vegán lekvárt” vagy „festői sétautak Clerkenwell környékén”.

Hát, ez elég pontos feltételezés volt – eltekintve ettől a nem-csak-lánybúcsús körtől.

– Sosem tudhatod biztosra.

Priya lesújtó hangon folytatta:

– Múlt héten rám írtál, hogy kikérd a véleményem egy asztali lámpa ügyében.

– Luc – szólt közbe James Royce-Royce –, ne! Csak egy asztali lámpát ne!

– Fogjátok be! – feleltem igen éretten.

– Pedig rajta vannak az ügynön – folytatta Priya. – Szinte minden hétvégén, minden szobában, minden egyes asztalon...

– Egyetlenegy asztalon volt – emeltem fel a kezemet szörnyülködve –, és egyetlen alkalomról beszélünk.

James Royce-Royce felvonta a szemöldökét, és csintalanul végigmért a martinis pohara felett.

– Mindig így kezdődik, aztán kettőt pislogsz, és eljutsz az igazi fétisekig. Mondjuk egy jó, egyenesen álló lámpáig...

– Semmi állólámpa! – tiltakoztam, habár Oliver tényleg felvetette, hogy jól mutatna egy a nappalimban.

– Remélem, legalább használtok valamit, nehogy kisüljön a feszültségmérő... – jegyezte meg Peter.

Felpattantam – és őszintén reméltem, hogy határozottnak, nem pedig ingerültnek tűnt a mozdulat.

– Utállak titeket. Mindegyikötöket. Hozhatok valakinek valami piát?

Szerencsére a többség éppen tisztességesen meg volt koktélozva, de Bridge néhány munkahelyi barátja kért még egy kör Cosmót. Mi a fene a Cosmopolitan többes száma, Cosmopolitanek vagy Cosmopolitanok? Amíg a bárpult felé tartottam, csekkoltam a telefonom, hogy megtudjam, nem bukkan-e fel végre az én fantasztikus védőügyvéd pasim.

És írt:

Elnézést kérek, elhavazódtam. Jövök, amint tudok.

És még egyet:

Elnézést kérek, még nem szabadulok.

És még egy újabbat:

Elnézést kérek, tíz perc és tényleg elindulok.

És utána:

Ne aggódj! Minden rendben, és hamarosan egészen bizonyosan úton leszek.

Majd: Biztos vagyok benne, hogy csodás partit szerveztél.

És: Belátom, ez elfogadhatatlan viselkedés a pasidként. Jóváteszem.

És Bridgetnek is.

Aztán: Már indulok. Húsz perc és érkezem.

Végül: A forgalom rosszabb, mint hittem. Elnézést kérek.

Annyira Oliver! Kissé bosszantott, hogy még nincs itt, de ezt a pánik-üzenet-sorozatot egészen cukinak találtam, és amúgy meg szerelmes voltam belé. Szóval picsába a bosszankodással!

Éppen nagyban fogalmazgattam egy játékosan frusztrált, de azért kellően megnyugtató választ, amikor egyenesen nekisétáltam hátulról egy párnák.

A kezem megcsúszott, és nyilván elküldtem Olivernek többszöri hülyeséget.

– Francba! Bocsi... Én csak...

És akkor felém fordult a kibaszott exem. És a legszarabb az egészben, hogy mielőtt az agyam újraindult volna, és sikerült lenyelni a torkomból a képzeletbeli gombócot, volt egy töredékpillanat, amikor lényegében... örültem, hogy látom.

Mert mégiscsak öt évig voltunk együtt, és az agyam egy része tökre hozzászokott, hogy bele legyen esve ebbe a fickóba. Amíg rám nem szakadt a felismerés, hogy ez egy rohadék, áruló seggfej.

– Édes istenem, Luc! – kiáltott a férfi, akiről egykor állítottam, hogy tönkretette az életemet.

– Miles... nahát... ezer éve... – feleltem. *Ezer éve volt, hogy eladtad egy pletykalapnak a kapcsolatunk részleteit ötven rongyért.* Ennek ellenére mosolyogtam, mert rohadtul nem érdemli meg, hogy kimutassam előtte az érzelmeimet.

Mondjuk ő meg úgy vigyorgott, mintha tényleg boldog lenne, hogy egymásba futottunk. Mindig is lefegyverző volt a mosolya, és ez az új, tökéletesen vágott szakáll csak még lefegyverzőbbé tette.

Ez egy pöcs. Egy pöcs. Tökre nagy pöcs.

– Hát tényleg ezer éve... – felelte, és odafordult a mellette álló, lenyűgözően jóképű sráchoz. De tényleg, tisztára egy csillámmal és szivárvánnyal megszórt látomás volt. – JoJo, Luc. Luc, JoJo.

– Helló! – JoJo pipiskedve megpuszilt. – És te honnan ismered Miles?

Mi, még csak nem is említett? Mondjuk, hogyan lehetne ezt szóba hozni? *Jut eszembe, szívem, jobb ha tudod, hogy a legutóbbi kapcsolatom azért ért véget, mert jól átbasztam a hapsi fejét...*

– Ó, hát... mi... együtt jártunk.

Miles kicsit helyezkedett, és most nagyon közel állt hozzám. És az egyik kezét a derekamra tette, ami egyfelől tűnhetett barátságosnak, másfelől viszont baromi birtokló volt.

– Nem semmi idők voltak, ugye, Luc? Van mit bepótolni, azt hiszem! Van kedved csatlakozni hozzánk egy italra?

Még ha nem is kellett volna visszamennem Bridge bulijára, ez a lehetőség akkor is eléggé hátrasorolódott a „dolgok, amikhez kedvem van” listán. Egy szinten lehetett azzal a gondolattal, hogy leégessem a teljes szemöldököm egy karamellizáló pisztollyal vagy egy teljes hétvégén át fürdőzzek döglött tintahalakkal.

– Igazán szeretnék – feleltem –, de most nagyon elfoglalt vagyok. Bridge férjhez fog menni, és én vagyok a tanúja, és a pasim is pillanaton belül ideér...

Abban a pillanatban, hogy megemlítettem Olivert, leesett, hogy ez mennyire szánalmasan hangzik. Akár azt is hozzátehettem volna, hogy *de úgysem ismered, mert más ligában játszik.*

– Ó, hát még mindig barátok vagytok Bridge-dzsel? – kérdezte Miles. – Cuki. Tudom, hogy azt a hogyishívják, kilencvenes évekbeli legjobb-meleg-barát dolgot toljátok.

Hogy tessék? Ez most komoly, baszki?

– Nem hiszem, hogy...

– Ha már esküvőkről beszélünk... – ragyogott fel JoJo, mint valami rajzfilmben a nap. – Elmondhatom neki?

Miles homlokon csókolta a pasiját. Tök kicsi homloka volt.

– Szerintem most már semmiképpen sem kerülhetjük el.

– Összeházasodunk!

Lepillantottam JoJo kinyújtott kezére, és tagadhatatlan, hogy ott volt egy gyémántokkal kirakott gyűrű, egy jóval ízlésebb darab, mint amit én valaha kiválasztottam volna. Őszintén, Milesről sem hittem volna soha, hogy ilyen jó az ízlése. Lehet, hogy abból a pénzből vette, amit azért kapott, hogy engem kiárusított.

– Ó – jegyeztem meg. Aztán leesett, hogy talán ennél erőteljesebb reakciót vár, úgyhogy hozzátettem: – Gratulálok.

Egy pillanatig senki sem szólalt meg, de a helyzet kínossága azért elég beszédes volt. Amúgy meg hogyan kellene erre reagálnom? Itt áll Miles, úgy vigyorog, mint egy utazóügynök, menőzik a cuki kis jegyesével, mint valami kutyulival, akit azokban a dizájner kézitáskákban hurcolnak, és közben úgy tesz, mintha rohadtul nem árult volna el engem.

– Nos. Nekem most... ideje... Ugyebár. – Éppen igyekeztem elszabadulni, amikor új szám indult, és felhangzott a *Tartarus*.

A *Tartarus*. Jon Fleming többszörösen platinalemezzé vált *Pendulum of the World*-jének kirobbanóan sikeres száma. A *Komplett Csomag* második évadának marketingkampánya során az apám adott egy csomó hatásos, szívet melengető interjút arról, hogyan küzdött meg a rákkal, hogyan nézett szembe a saját halandóságával, és hogyan értette meg, mi számít igazán az életben. Valahogy az a tény, hogy nem is volt rákos – és soha senki nem állította, hogy az lenne –, elsikkadt, ő meg a rákkal küzdők reklámarcává vált. Még az Egészségügyi Minisztériumnak is készített egy kampányt a rendszeres szűrés fontosságáról.

Mindegy is. A *Pendulum of the World* arról szól, milyen kibaszottul bölcs és zseniális lett most, hogy már nem egy fiatal, önző kis pöcs, hanem egy idős, önző kis pöcs. A *Tartarus* meg egy ilyen köldöknézős ballada volt arról, hogy milyen érzés a szakadék mélyére nézni, és megerősödve visszatérni. És ez a seggfej Grammyt nyert érte, hogy menne a fenebe...

Különösen, hogy az utolsó, amire szükségem volt most, hogy éppen belefutottam a narcisztikus exembe, aki elárult egy kis gyors bevétel reményében, az, hogy emlékeztessenek a narcisztikus apámra, aki elárult egy kis gyors bevétel reményében.

Hogy eltereljem a figyelmem, ránéztem a telefonomra. Azt akartam írni Olivernek, hogy „semmi gond, hamarosan találkozunk”, de az

autocorrect közbenjárására az lett belőle, hogy Semmi gond, hamarosan papírozunk. Ami természetesen egy teljes válaszlavinát indított útjára:

Mit papírozunk le?

Ezt az üzenetet nekem szántad, vagy valaki másnak?

Lucien, van valami probléma?

Ott leszek, amint tudok. Ha valami probléma van, kérek, tudasd velem.

Elnézést kérek, hogy ilyen sokáig tartott.

Erre valószínűleg felelnem kellett volna, de jelenleg nem voltam képes ezzel foglalkozni. Kösz szépen, sors, univerzum, vagy bármi, ami úgy döntött, hogy az orrom alá dörgöli a nyilvánvalóan tök boldog exemet és a nyilvánvalóan tök boldog apámat, mindezt fél percen belül. És igen, én is nyilvánvalóan tök boldog vagyok – elméletben. De most nem éreztem ezt ennyire nyilvánvalónak, mert a fantasztikus ügyvéd pasim a dugóban ragadt, amikor engem éppen bemutattak a mesés, tökéletes, idenézz-tökre-eljegyezték-és-szép-is-vagyok JoJónak és a színes, szélesvásznú álommellényének meg a csillivilli gyűrűjének.

Arról nem is beszélve, hogy hirtelen leesett, hogy én még mindig egy kötött vulvát viselek a fejemen.

Bridget barátai továbbra is a Cosmo-utánpótlásra vártak, de ebben a pillanatban kevésbé tűnt fontosnak, hogy jó tanú legyek, mint az, hogy jól elhúzzak innen a fenébe. Egyszerűen túl hangos és túl forró lett minden, friss levegőre volt szükségem. Szóval zsebre vágtam a telefonom, kisiklottam a bárból, hogy odakint leüljek, és belemerüljek a jó kis önsajnálatba.

Leszámítva, hogy ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni, mert ez itt London, baszki, és itt az, ha leülsz odakint, azt jelenti, hogy megpróbálsz helyet szorítani a seggednek egy olyan járdán, amin kábé huszonhétmillió ember jön-megy éppen, akiknek rohadt sürgős, hogy eljőjenek onnan, ahonnan érkeznek és odaérjenek, ahová tartanak, és rohadtul nem állnak jóhízeműen senkihez, aki az útjukba kerül.

Annyira azért nem utáltam magam, hogy egy egész városnyi megtaposást bevállaljak, úgyhogy nekivágtam, hogy keressek egy helyet, ahol leülhetek, de – mint említettem – ez itt London, szóval nem találtam

semmit, ami ne lett volna már foglalt, vagy ne lett volna olyan rosszul kivilágítva, hogy ha nem vagyok ennyire kiborulva, messzire elkerülöm, nehogy megöljenek és/vagy letartóztassanak.

És ezen a ponton az is leesett, hogy a legjobb barátom az esküvőjére készül – amiről vagy öt éves kora óta álmodik –, engem választott tanúnak, én meg jól cserben hagytam a nem-csak-lánybúcsújával.

Baszki.

Basszus, basztikuli, baszki.

Bizonyos tekintetben persze ez tök megnyugtató volt. Az ember állandóan azon aggódik, hogy ha egy párkapcsolatban él, az majd megváltoztatja, és tök jó volt tudni, hogy hiába járok Oliverrel, még mindig ott van bennem a szörnyű barát. Párkapcsolati értelemben is. Meg úgy általában a szörnyű ember.

Bassza meg!

Legalább találtam egy üres padot, amin összeroskadhattam, mint egy zsák öreg krumpli. Az a fajta, amit ha túl sokáig hagy az ember a konyhában, ezek a fura gyökerek nőnek ki belőle. Mert ez vagyok én. Az emberiség fura gyökeret növesztő krumplija. Volt egy tök egyszerű feladatom, össze kellett terelnem egy csapat embert, akik bírják egymást, hogy jól érezzék magukat egy gyümölcsös piákkal meg pénisz alakú rágsákkal teli bárban, és még ezt is elsúrtam.

Megint ránéztem a telefonomra.

Hol vagy?

Baszki megint. Ezt is elsúrtam.

HOL VAGY???, JÓL VAYG???,

Ez utóbbit Bridget írta, nem Oliver. Szóval neki is feltűnt, hogy léptem. Szóval az ő nagy napját – jó, az esküvő lesz igazán az ő nagy napja, de ez is már majdnem az – totál átfordítottam, hogy rólam szóljon.

Lehúztam a fejemről a horgolt vulvát, szemezni kezdtem vele, de tökre úgy bámult vissza, mintha Szauron túlszexualizált szeme lenne.

Baszki.

Én vagyok a világ legrosszabb tanúja.

Bassza meg!

Szar barát vagyok, szar a párkapcsolatban is, és ez az oka annak, hogy az emberek átvernek és elhagynak. Hát totál megérdemlem.

Bassza már meg!

– Elnézést, szabad ez a hely?

Megfordultam, és ott állt Oliver. Egész vicces volt, ahogy összekeveredett rajta a jólfésültség meg a rendezetlenség. A nyakkendőjét még viselte, bár meglazítva, és kigombolta az irodai ingét, ami alatt ott virított a *Bridge és a Ribik Nem Oliver Mi Mondhatjuk Ha Újraértelmezzük a Szót, és Amúgy Is, Már Késő Megváltoztatni* feliratú póló. Sokkal inkább aggodalmasnak látszott, mintsem haragosnak.

– Hogy találtál rám? – kérdeztem.

– Bridget említette, hogy eltűntél, szóval körbeérdeklődtem, hogy bárki látott-e egy magas férfit vaginával a fején kiviharzani a koktélbárból.

– Vulva – pontosítottam.

– Tessék?

– A vagina a belső rész, a vulva a külső.

Oliver melegen, megnyugtatón rám mosolygott.

– Akárhogy is, ez kellően feltűnő látvány volt ahhoz, hogy rád tudjak találni.

Megkerülte a padot, leült, és átkarolta a vállamat. Gondolkodás nélkül hozzábújtam.

– Bridget azt is említette, hogy látta Milest. Úgy vélte, talán emiatt távoztál.

– És még az apám számát is lejátszották – tettem hozzá bólogatva.

Oliver finoman megszorított.

– Ez tényleg keménynek hangzik. Sajnálom, hogy nem voltam mellett.

– Hát én is. Mármint... basszus, bocsi... Úgy értettem, hogy jó lett volna, ha ott vagy. Nem úgy értettem, hogy... Tudom, hogy dolgoznod kellett.

– Tudom, hogyan értetted.

– Csak olyan jó lett volna azt mondani, hogy helló, Miles, az én életem tök jó, te meg nyugodtan baszódj meg.

Oliver majdnem felnevetett.

– Ezt nyugodtan megmondhattad volna neki.

– Ja, csak nem ártott volna rá valami bizonyíték.

– *Te magad* vagy a bizonyíték.

Egy nap talán majd nem ér meglepetésként, hogy Oliver mindig pontosan azt mondja, amire szükségem van. De ez nem az a nap volt.

– Bassza meg, Oliver, légy szíves, ne legyél már ennyire... tökéletes.

Aztán egy ideig csak ültünk ott, és olyan jó volt, hogy biztonságban vagyok, hogy szeretnek és megtartanak. Oliver csak fogta a kezem, és nem mondott többet, mert nem is volt szükség többre.

– Ja, és a vőlegénye kábé tizenkét éves – közöltem, mert nyilván arra jutottam, hogy egyszerűen csak boldognak lenni, hát ez egy túlértékelt dolog, és nekem el kell csesznem a pillanatot.

– Feltételezem, ez nem szó szerint értendő.

– Nem, persze, de egy ilyen... icipici, gyönyörű gyerek. A neve *JoJo*. Ki a fenét hívnak *JoJónak*?

– Feltételezem, ez most költői kérdés volt.

– Majd én megválaszolom – szakadt ki belőlem. – Egy pöcsöt, na, őt hívják *JoJónak*!

Oliver még mindig ott volt mellettem, és annak ellenére, hogy éppen úgy döntöttem, egy vadidegent fogok sértegetni, nem ítékeztem.

– Meglehet. Mindazonáltal véleményem szerint az a férfi, aki elárult téged, és elérte, hogy rettegj attól, hogy bárkiben is megbízz ezután, jóval nagyobb pöcs.

– Hú, sokkal! Ő egy hatalmas pöcs. Ami elég ironikus, mert valójában cseppet sem méretes.

– Ez igaz, vagy csak szeretnéd, ha különlegesnek érezném magam? – mosolygott rám Oliver.

– Igazából nem nagyon emlékszem. De azt *érdemelné*, hogy kis pöcsű legyen. És ha ezt az információt minden barátoddal meg is osztanád, az elég jólesne.

Oliver végre felnevetett.

– Ha ez boldoggá tesz...

Nyilván meg kellett csókolnom.

És aztán megint. Biztos, ami biztos.

És akkor végre... minden rendben volt. Elvégre vannak barátaim, van melóm, megvan minden, ami fontos. És *Miles*, na ő nem fontos, *JoJo* meg aztán *tényleg* nem.

– Azt hiszem, most már vissza tudok menni – állapítottam meg.

Szóval felkászálódunk, visszavetem a vulvámat a fejemre, és Oliver Blackwood – az én fantasztikus védőügyvéd pasim – visszakísért a legjobb barátom nem-csak-lánybúcsújára. És a szívem mélyén tudtam, hogy ettől fogva minden rendben lesz.

Meg amúgy is, mi a valószínűsége, hogy valaha újra látom Milest?

2. FEJEZET

– TEHÁT, PRÓBÁLKOZZUNK MEG EZZEL – mondtam Alex Twaddle-nek, mert eléggé kifogytam ugyan a viccekből, de a szokások rabja vagyok, és kész. – Van egy ember, aki egy buszon dolgozik mint sofőr, és imádja a munkáját, de egy napon feldühíti egy gyalogos, annyira, hogy beletapos a gázba, elüti, és a gyalogos meghal.

Alex felháborodott.

– Azt mondanám, ez nem valami elfogadható. Különösen nem egy buszvezetőtől.

– Hát nem – értettem egyet –, ez meglehetősen gyenge teljesítmény, és jó, ha erre emlékszel a későbbiekben, mert jelentősége lesz.

– Jó tudni. – Alex eltöprengett. – Ha mondhatom ezt, elég nagy segítség a vicceiddel kapcsolatban, ha rámutatsz arra, amire érdemes az embernek emlékeznie.

– Megjegyzem a kérést. Akárhogy is, a sofőrünket bíróság elé állítják, mert elütött egy embert.

Alex bólintott.

– Mert gyenge vezető, így érted, ugye?

Oké, Alex vicc-megérzései határozottan fejlődtek.

– Igen, ez tagadhatatlan. De azt hiszem, leginkább azért, mert gyilkos. Akárhogy is, a bíró villamosszékbe küldi.

– Hah, ez aztán ironikus!

Visszavonulás! A teljes viccnek visszavonulás most azonnal!

– Miért ironikus?

– Nos, érted, a krapek gyenge vezető, és villamosszékbe ültetik. Mennyire mókás lenne már, ha *annyira* gyenge vezető lenne, hogy nem lehetne belevezetni a székbe az áramot. Egy kis játék a szavakkal...

– Igen. – Csapdába estem. Bezáródtam a metahumor legabszurdabb cellájába egy felsőosztálybeli idiótával, aki titokban zseni, és élvezzi, hogy kínozhat. – Igen, ez aztán tényleg mókás lenne. Na, szóval... villamosszékbe ültetik, és... hát... a szék nem működik.

Alex vigyorog.

– Mert annyira gyenge vezető, ugye?

– Igen.

– Hah! Nos, öregem, ez nem sikerült olyan mókásra, mint vártam. Szerintem kiestél a gyakorlatból.

Kellene lennie valami viccesélők vészhívójának, akik kimentenek az ilyen helyzetekből.

– Sajnálom.

– Nem a te hibád. Belegondolva azt kell mondanom, ha ismered a csattanót, az határozottan csökkenti a humorfaktort.

– Nem mondom!

Alex bólogatott.

– Gondolj bele, a humor lényege pont a meglepetés. Tehát, ha szeretnél fejlődni a vicceselésben, érdemes nem kiteríteni a kártyáidat.

– Köszönöm, észben tartom a javaslatot.

Oké, ennyit erről. Már majdnem...

– Tudod, mit? Megmutatom, hogy kell ezt csinálni!

Lehetetlen, hogy ez jól végződjön...

– Mondjuk... Rhys! – Alex belesett a közösségi médiával foglalkozó kollégánk irodájába. – Van egy perced?

Rhys Jones Bowen éppen hátrafelé sétált, a telefonját magasra tartotta, mintha szelfizne, és közben beszélt.

– Helló, internet népe, ez itt Rhys Jones Bowen a GÉAENÉKÁ-tól, ami egy adománygyűjtő egyesület a ganajturók javára. Éppen végeztem a reggeli kávémmal, és Alex, a titkárságról itt van, mert szeretne tőlem valamit, szóval most megtudom, hogy mit is...

– Rhys – szóltam közbe –, mit csinálsz?

Úgy nézett rám, mintha valami hülyeséget kérdeztem volna, és legyünk őszinték, igaza is volt.

– Szerinted mit csinállok? Élőzőm.

– Ez most komoly?

– Haladni kell a korrall, Luc.

Hitetlenkedve végigmértem.

– Nem mintha haladnánk. A gépeink felén Windows 7 fut, és a folyosón van egy térkép, amin Németország még ketté van osztva.

Sajnos Rhys nem hallotta meg a finom jelzést, hogy ne engedjük be a 21. századot az irodáinkba.

– Miért nem köszönsz az internet népének, Luc?

– Mert nem akarok hinni abban, hogy bárki is néz minket.

– Már elnézést, de közölnöm kell, hogy ötszázhetvenhárom nézőnk van.

Ez egyszerre tűnt nem valami soknak és bőven többnek, mint amit valaha is képzeltem volna.

– Biztos?

Felém tartotta a telefonját, és éppen megtekinthettem, ahogy a számláló ötszázhetvennégyre ugrik, miközben alul olyasféle üzenetek özönlöttek, hogy: Ez meg ki a f@sz? és Rhys, merre vagy?

– Mondhatom végre a viccet? – kérdezte Alex. – Bár az őszinteség jegyében hozzá kell tennem, hogy ez Luc vicce.

Rhys ezúttal úgy fordult, hogy Alexet hozza a képbe, és bólintott.

– Gyerünk! Ez nem semmi kontent lesz – tette hozzá, és fél kézzel még idézőjelet is mutatott a „kontent”-nél –, ahogy az influenzaszerek mondják.

Alex a hajába túrt, hogy a lehető legalkalmasabb legyen egy élő adásra.

– Helyes. Tehát van egy buszvezető, aki elég gyenge a munkájában, ezért a bíróság halálra ítéli.

– Ez egy kicsit túlzásnak hangzik – pillantott Rhys a telefon felé. – Látják, kérem, éppen ez a gond az igazságügyi rendszerrel. A gazdagok és hatalmasok mindent megúsznak, de az átlagemberekre, mint én és maguk, no meg ez a buszsofőr, más szabályok érvényesek.

Ha lett volna elég eszem, kilopózom, amíg ezek ketten egymással vannak elfoglalva. De nem volt.

– Ez csak egy vicc, Rhys – mondtam.

– Lehet, hogy ez egy vicc, de egy valódi társadalompolitikai egyenlőtlenséget emel ki.

Nem mintha ne lett volna igaza.

– A vicc eredeti verziójában ő megölte valakit. A törvény szerint.

– De vajon tényleg gyilkos? – komolyodott el Rhys Jones Bowen. – Vagy csak rosszkor volt rossz helyen? Látod, Luc, milyen könnyű itt ülni a kényelmes kis irodádban és ítélni egy ember felett? Pedig nap mint nap történik ilyesmi. Egy átlagos buszsofőr, aki csak végzi a munkáját, de az éveken át tartó kizsákmányolás, az érdektelen tömegek, a rossz kondíciók miatt kénytelen a tömegközlekedés privatizált. . .

– Lassan a testtel! – Alex hirtelen belekesedett. – Ismerek egy csomó srácot, akik igenis *szörnyen* jöttek ki a privatizációból! Teljesen áron alul jutottak be, aztán egy nagy rakás pénzzel jöttek ki. Éspedig igazán rendes arcok. . .

Jaj nekem, mit tettem. . . Egy egyszerű poén egy kissé régimódi munkával kapcsolatban az állami szektorból, és tessék, máris a Thatcher-korszak hosszú távú hatásairól van szó.

– De látod, *ők* jól jöttek ki belőle – magyarázta Rhys –, viszont az egyik nincs meg a másik nélkül. Minden egyes barátodra, aki a kapcsolati tőkén alapuló kapitalizmus miatt gazdagodott meg, jut egy szegény buszsofőr, aki csak próbál fennmaradni, véletlenül megöl egy gyalogost, mert tripla műszakot kell vállalnia, hogy kifizesse a lánya szívműtétét, mert persze az Egészségügyi Minisztérium nem biztosít ingyenes ellátást, és. . .

– Mi lenne – szóltam közbe kétségbeesetten –, ha inkább azt mondanánk el, hogy: „Barna és hosszú. Mi az?”

– Mi barna és hosszú? – kérdezte Alex.

– Egy bot – feleltem lemondó mosollyal.

– Na, ez igaz – értett egyet Alex. – Ezt kellett volna mondanod, akkor elkerüljük a politizálást.

Rhys úgy vigyorgott, mint aki szerint nem történt semmi tragikus.

– Ezzel együtt mindig jólesik vitázni egy kellemeset, nem gondoljál-tok? Jövő héten a vallásokat vesszük górcső alá. – Teljes figyelmével visszafordult a telefonhoz. – Akárhogy is, emberek, mára ennyit. Van még

némi munkám. Ne feledjék, hogy érdemes megnézni a GÉAENÉKÁ honlapját, követni minket Twitteren, YouTyúkon, az Instant Gramon, a TikiTokin és az OnlyFaszon. Viszlát!

Befejezte az élményt, és eltette a hátsó zsebébe a telefont.

– Te, Rhys – kezdtem óvatosan –, mi volt az utolsó platform, amit említettél?

– A TikiToki? Hát neked is fent kellene lenned a TikiTokin, Luc! Videós tartalmakkal van tele.

– Jó lenne, ha végre felzárkóznál a huszonegyedik századhoz – értett egyet Alex.

– Nem, nem a TikTokot kérdezem. Hanem azt, ami utána volt.

Rhys arca felragyogott.

– Á, az OnlyFasz! Olvastam ezt a cikket, amiben azt mondták, hogy igen népszerű, így arra gondoltam, hogy közösségimédia-vezetőként ott is fent kellene lennem. Egészen jól megy.

– Igazán?

– Ó, igen. Úgy értem, az emberek egyre biztatnak, hogy vegyem le az ingem.

Nem voltam biztos abban, hogy tényleg végig akarok menni ezen az úton.

– És levetted?

– Nos, az elmúlt hetekben nem, mert elég fagyos az idő.

Oké. Tuti, nem akarok végigmenni rajta.

– Jó. Remek munka. Jó hallani, hogy ilyen nyíltan beszélsz róla. És most, ha megbocsátotok, határozottan van valami fontos adomány gyűjtenivalóm.

Nem zárkoztam be szó szerint, de kicsit azért mégis. Ez az előnye annak, ha saját irodád van, hogy mindig akad egy hely, ahol elrejtőzhetsz, miután felfedezted, hogy az egyik kollégád akaratlanul belemerült a szoftpornó világába. Ami, lássuk be, nem esik meg gyakran, de ahhoz azért elég gyakran megesis a GANÉK berkeiben, hogy hatalmas öröm legyen egy saját kis zug.

Az ősrégi asztali számítógépem már szinte betöltött, amikor megzizzent a telefonom. Az első pár szó, amit láttam az üzenetből, így hangzott: „tájékoztatóként közlöm”. Ennyiből rögtön tudtam, hogy Oliver írt.

Tájékoztatásul közlöm, hogy azt hiszem, lefényképeztek minket, amikor visszasétáltunk a partira.

Elküldhetem a cikket, ha szeretnéd, de nincs miért aggódnod.

Két éve mostanra már tuti láttam volna, mert a Google-ön beállított címkefigyelő jelzett volna. De az új, értelmes, magát összekapó énekek nem volt arra szüksége, hogy megszállottan kövessen minden egyes pletykalapot, ahol megemlítik.

Okés, megbízom benned – feleltem tehát.

Az ajtó kipattant, és Alex Twaddle lesett be.

– Luc, öregem, dr. Fairclough látni szeretne valami médiával kapcsolatos dolog miatt.

Basszus. Ne már...

Mégis küldd el. Lehet, hogy magyarázkodnom kell miatta.

Pár pillanattal később meg is érkezett a sértő cikk linkje. A cím az volt, hogy *Mindig is tudtuk, hogy szeret lo*ósnak látszani*. Ami elég igazságtalan, két okból is. Egyfelől egyáltalán nem tudták mindig is, csak a sapka miatt mondták. Másfelől nem is csináltam a képen semmi feltűnőt. A pasimmal sétáltunk a parkban. Ha nem lett volna rajtam a vulva, egészen kedves kép lett volna. Tulajdonképpen így is az volt.

Ákárhogy is, dr. Amelia Fairclough látni akart. Ami... tökre nem oké. Majdnem két éven át minden rendben ment. A legutóbbi Bogárbuli hatalmas siker volt, több adományozónk lett, mint valaha. Mégis mit tudnék még tenni? Keríteni egy második, még a mostaninál is megbízhatóbb barátot?

Úgy döntöttem, még mindig jobb szembenézni a felháborodással, mint itt rettegni, úgyhogy átvonultam dr. Fairclough irodájába.

– Á, O'Donnell – biccentett a doktornő –, épp most láttam ezt a képet.

Felém fordította a képernyőjét, és ott voltunk mindhárman: én, Oliver és a vulvasapi.

Ezúttal nem hátráltam meg.

– Igen. Én vagyok rajta. Meg a barátom, akit szeretek, meg egy vulva formájú sapka. Ugyanis egy barátunk lánybúcsúját ünnepeltük aznap, és azt gondoltam, hogy a pénisz alakú sapka tökre heteronormatív lenne, meg transzfób is. Úgyhogy ez az igazság, méretre horgolt

szeméremajakkal a fejemen sétáltam a parkban, és nem szégyellem, ami történt. Ha esetleg a GÉAENÉKÁ-nak bármi problémája lenne ezzel, akkor szeretnék mindenkit emlékeztetni, hogy ezúttal egy jogással járok, és bárkit kicsinállok a bíróságon.

Dr. Fairclough pontosan egyet pislantott.

– Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy jól van.

– Ó.

Nem mintha mindenképpen veszekedni akartam volna, de azért egy kicsit úgy éreztem magam, mint egy matador, aki felvonul az arénában, csak hogy a bika udvariasan megérdeklődjön tőle, hogy tényleg muszáj-e ezt a köpenyt viselnie.

– Mindazonáltal ez egy igazán gonosz cím – folytatta dr. Fairclough.

– Lopósnak nevezi magát.

Nem, valójában nem annak nevez...

– Volt már rosszabb is.

Dr. Fairclough még egyet pislantott. Néha egészen komolyan eltöprengenek a lehetőségen, hogy van benne egy kevés imádkozósáskagén.

– Nos, köszönöm a beszélgetést. Remélem, úgy érzi, hogy érzelmi támogatásban részesült.

Vicces módon tényleg így éreztem. Tagadhatatlan, hogy dr. Fairclough úgy vélte, az emberi érzelmek kialakulása egy evolúciós zsákutca, ami a páncél indokolatlan hiányának köszönhető, de legalább próbálkozott. Ezért megérdemel pár piros pontot.

– Köszönöm, dr. F.

– Ne nevezzon dr. F-nek!

– Elnézést. Köszönöm, dr. Fairclough.

Annyira rendben volt éppen az életem, hogy mindössze visszafogott megkönnyebbülés járt át a hírre, hogy nem közlik velem, változtassam meg a teljes személyiségem, ha meg akarom tartani a munkámat, nem pedig hatalmas eufória. Szóval meglehetősen derűs voltam, amikor visszatértem az irodámba, és elkezdtem e-mailekkel bombázni mindazokat, akik a Bogárbulin megígérték, hogy pénzt fognak nekünk adományozni.

Úgy egy órával később valaki kopogott az ajtómon. Ez már önmagában teljesen szokatlannak számított a GANÉK berkeiben, mert ez nem

egy ilyen kopogtatós hely volt. Inkább amolyan „benézek az irodádba” hely. Vagy „besétálok, akkor is ha senki sem hívott, és le is öntelek kávéval” hely.

– Szabad? – szóltam ki anélkül, hogy alaposabban végiggondoltam volna a dolgot.

És ott állt Miles. A vőlegénye nélkül, de még mindig úgy, mint egy férfi, akiről süt, hogy eljegyzett egy kisebb ragyogásgombócot, és meglehetősen önelégült emiatt.

– Hahó!

Túlságosan megdöbbsentem ahhoz, hogy dühös legyek, és túlságosan feldühödtem ahhoz, hogy elszomorodjak, de túlságosan elszomorodtam ahhoz, hogy megdöbbenjek.

– Helló? – Ezt félig üdvözlésnek, félig viszont számonkérőnek szántam.

– Nos... Miután a minap összefutottunk, szóba kerültél JoJóval, és elmagyaráztam, ki vagy, és miért lett olyan fura a szitu.

– Fura lett a szitu? – kérdeztem úgy, mint akinek egyáltalán nem volt oka hátat fordítani és elmenekülni.

– Te is tudod. És igen, elég rosszul zárult ez az ügy közöttünk.

Szinte nehezemre esett szembesíteni azzal, hogy mennyire megjárta magát. Szinte.

– Rosszul zárult? Kibaszottul elárultál, egy kibaszott pletykalapnak. Ez nem „rosszul zárult le”, hanem az „*átkértál, mint a fene*” esete.

– Fiatal voltam, ostoba és felelőtlen.

– Fiatal voltál, és seggfej.

– Luc, azért legyünk igazságosak, te magad is elég nagy seggfej voltál – villantotta rám azt a lefegyverző mosolyt.

– Oké, tehát mindketten seggfejek voltunk, de csak egyikünk lett gazdagabb ötven ronggyal.

Volt képe erre előadni a csalódottat.

– Ne keverd ebbe bele a pénzt. Ez az egész nem a pénzről szólt.

– Ja. Remek. Arról szólt, hogy szándékosan fájdalmat okozz. Most már sokkal jobb.

Miles levetette magát az egyetlen üres székre az irodámban. Még engedélyt sem kért.

– Nem így értettem. Én... azt hiszem, csapdában éreztem magam, és ez egy jó kilépési lehetőségnek látszott.

– A kápé meg a ráadás volt, gondolom.

Végre legalább egy kicsit úgy tűnt, hogy elszégyellte magát. Ezen felbátorodtam.

– Na, és akkor most felbukkantál itt sok évvel később, mindezt elmondtad, és jóvá van téve?

Lehajtotta a fejét.

– Nem, nincs jóvátéve. Én meg... JoJo meg... Mármint *mi* meg akarunk hívni az esküvőnkre.

– Hogy mi? – bámultam rá. – Az előbb volt egy teljesen abszurd pillanat, amikor azt hallottam, hogy meghívsz az esküvődre. De nyilván tévedtem.

– Pedig de.

Teljesen kizárt!

– Hadd gondoljam át... Azt hiszem... *nem*, de kösz. Pontosabban kibaszottul *biztosan nem, hát mégis mi a fenét képzelte, te faszfej?*

– Oké, minden okod megvan...

Na ne! Kurvára megint megtörténik. Tisztára Bruce Willis vagyok a *Még drágább az életedben*, és velem is újra megtörténik ugyanaz a szarás.

– Eszedbe ne jusson közölni, hogy minden okom megvan arra, hogy mérges legyek. Pontosán tudom! Az a helyzet, hogy mielőtt betolakodtál volna ide az irodámba, mint... mint valami koronázatlan királya a betolakodásnak, semmi okom nem volt mérgesnek lenni, mert eszembe se jutottál! Olyan átlagos dolgok járhattak az eszemben, mint a munkám, a pasim, a tény, hogy az egyik kollégámnak le sem esik, hogy épp most válik amatőr pornósztrárá...

– Amatőr por...

– Ne is kérdezd!

Miles felállt, és úgy igazgatta el a kabátját, mintha egyedül belé szorult volna bármi értelem közel s távol.

– Nézd, pontosan tudtam, hogy kockázatos lesz idejönni – mondta.

– Egészen pontosan mit is kockáztattál vele? Mert innen az én nézőpontomból te a világon semmit nem veszíthetél ezzel a kis látogatással.

Nem úgy nézett ki, mint aki megérti a helyzetet.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- JoJónak igazán sokat jelentene, ha eljönnél.
- Még csak nem is ismerem JoJót! Mi a francért érdekelne?
- Az életem része voltál. Az tűnik helyesnek, ha most is...

Na, ennek volt valami értelme. Jó ostoba értelme, tökre önző értelme, igazi Miles-féle értelme.

– Aha, feloldozást szeretnél. Azt akarod, hogy ott legyek, hogy magad mögött tudhasd a szemétséget, amit ellenem elkövettél, és új életet kezdhes az új, csillivilli férjeddal, és azt mondogathasd magadnak, hogy minden rendben, nem kell szégyellni, *Lucnak is oké az egész, hát még az esküvőmre is eljött.*

– Gondold át a dolgot. – Miles előhúzott a kabátzsebéből egy elegáns nyomtatott, krémszínű kártyát, és letette az asztalomra. – Mindkettőnknek jót tenne, ha továbblépnénk.

És itt szakadt el valami. Mert *én* továbbléptem. Kibaszottul továbbléptem, és kész!

– Tűnés!

El is tűnt, csak az ajtóban állt meg, hogy vessen rám egy utolsó pillantást.

– Még látjuk egymást. – Rejtélyes búcsú volt.

Én meg ott maradtam az asztalomnál, és bámultam az esküvői meghívót, ami díszes ezüstbetűkkel hirdette, hogy MR. MILES EDWARD GREENE ÉS MR. JOHN JOSEPH RYAN SZERETETTEL MEGHÍVJA ÖNT, HOGY ÜNNEPELJE VELÜK AZ EGYBEKELÉSÜKET.

Válaszát várjuk az alábbi címre.